

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Emilom Molnárom, Advokátska kancelária Dr. MOLNÁR & PARTNERS, Záhradnícka 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 47/2012 z 26. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa

čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 MCdo 47/2012 z 26. novembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania o určenie neplatnosti rozhodnutí vlastníkov bytov bytového domu v Bratislave v procesnej pozícii žalovaného. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 12 C 94/2007 z 2. novembra 2010 zamietol návrh navrhovateľov v celom rozsahu. Na základe navrhovateľmi podaného odvolania proti prvostupňového rozsudku rozhodoval Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozsudkom sp. zn. 2 Co 275/2010 z 9. novembra 2011 prvostupňový rozsudok vo veci samej potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Okresný súd a následne aj krajský súd rozhodli o trovách konania samostatnými uzneseniami podľa ich výsledku.

Na základe podnetu navrhovateľov generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal 17. decembra 2012 mimoriadne dovolanie proti prvostupňovému rozsudku v spojení s druhostupňovým rozsudkom, ako aj proti uzneseniam o náhrade trov konania v uvedených konaniach. Najvyšší súd o mimoriadnom dovolaní rozhodol napadnutým uznesením tak, že zrušil prvostupňový, ako aj druhostupňový rozsudok vo veci, ako aj nadväzujúce uznesenia o náhrade trov konania v konaní pred okresným súdom a krajským súdom a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že základnou otázkou v predmetných konaniach bolo vyriešenie, *„či časť prístavby bytového domu..., v minulosti užívaná navrhovateľmi, má alebo nemá charakter príslušenstva bytu“*. V tejto súvislosti sťažovateľ konštatuje, že *„okresný súd v prvostupňovom rozsudku ustálil na základe vykonaného dokazovania skutkový záver, podľa ktorého má prístavba charakter príslušenstva bytového domu a jednotlivé časti prístavby užívané vlastníkami bytov nemajú charakter príslušenstva bytov. Prvostupňový súd vykonal v tomto smere rozsiahle dokazovanie a svoje skutkové závery dostatočne a racionálne odôvodnil.“*

Sťažovateľ tiež konštatuje, *„že z tých istých skutkových záverov a rovnakého právneho posúdenia vychádzal aj Krajský súd Bratislava pri vydávaní druhostupňového rozsudku“*.

Sťažovateľ na základe týchto skutočností vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia v sťažnosti namieta, že dovolací súd prekročil svoju právomoc, a argumentuje tým, že *„mimoriadne dovolanie bolo podané z dôvodu údajného nesprávneho právneho posúdenia veci“* podľa 243f ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktoré generálny prokurátor špecifikoval vo svojom podaní, pričom tvrdí, že *„najvyšší súd bol v konaní viazaný dovolacím dôvodom a rozsahom tak, ako boli zadefinované v mimoriadnom dovolaní. Najvyšší súd napadnutým uznesením prekročil rozsah mimoriadneho dovolania a dokonca sa odchyľil aj od skutkového stavu tak, ako ho zistili konajúce súdy, keď prekvapivo prijal odlišný skutkový záver, podľa ktorého je časť prístavby príslušenstvom bytu. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda riešil skutkové okolnosti prípadu bez akéhokoľvek podnetu, prijal odlišné skutkové závery a na základe toho vec odlišne právne posúdil. Zjavne tak prekročil rozsah prieskumnej činnosti tak ako bol vymedzený v Mimoriadnom dovolaní a odlišný skutkový záver prijal bez toho, aby bolo v tomto smere vykonané dostatočné dokazovanie a bez toho, aby zaviazal konajúce súdy dokazovanie v potrebnom rozsahu doplniť.“*

V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje aj na to, že *„právny názor obsiahnutý v napadnutom uznesení najvyššieho súdu je pre konajúce súdy záväzný“*, a preto *„súd, ktorému sa vec vracia nemá v podstate inú možnosť, ako návrhu vyhovieť“*.

Podľa názoru sťažovateľa v dôsledku uvedeného napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vykazuje *„známky arbitrárnosti a svojvôle, pričom pri jeho vydávaní evidentne nedošlo k ústavne konformnej aplikácii a interpretácii právnych noriem“*. V dôsledku uvedeného vydaním napadnutého uznesenia *„došlo k zásahu do práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru...“*.

Sťažovateľ tiež namieta, že najvyšší súd *„svojím postupom odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, keďže neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k odlišnému skutkovému posúdeniu veci, aplikoval na posudzovaný prípad úplne iné právne normy ako súdy nižšieho stupňa bez toho, aby umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k možnosti aplikácie*

predmetných noriem... V dôsledku uvedeného bola sťažovateľovi odňatá možnosť vyjadriť sa k podstatným skutočnostiam týkajúcim sa skutkového stavu aj právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho došlo k zásahu do práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. Dohovoru a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Na podporu svojich tvrdení ponúkol ústavnému súdu aj svoj právny pohľad na vec.

K namietanému porušeniu označených práv hmotnej povahy sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie v dôsledku nezákonnej interpretácie a aplikácie právnych noriem a vzhľadom na faktické zmenšenie spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a príslušenstve bytového domu zasahuje do označených sťažovateľových práv hmotnej povahy.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 6 MCdo 47/2012 zo dňa 26.11.2014 boli porušené práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. I Dodatkového protokolu,

2. Zruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 6 MCdo 47/2012 zo dňa 26.11.2014 a vrátil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného

súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

1. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke arbitrárneho ústavne nekonformného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorému zároveň vytýkal prekročenie jeho právomoci, ďalej aj to, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať spočívajúca v znemožnení vyjadriť sa *„k odlišnému skutkovému posúdeniu veci“*, ako aj to, že *„aplikoval na posudzovaný prípad úplne iné právne normy ako súdy nižšieho stupňa bez toho aby umožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k možnosti aplikácie predmetných noriem“*. Sťažovateľ vlastne v uvedenom vyčíta najvyššiemu súdu to, že pred prijatím napadnutého uznesenia nevyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k odlišnému právnemu posúdeniu veci, ktoré v konečnom dôsledku prijal.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením najvyššieho súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o mimoriadnom dovolaní, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu nižšími súdmi je dôvodné prijať záver, že kobka nachádzajúca sa v prístrešku spĺňa definičné znaky príslušenstva bytu, čo aj náležite odôvodnil. Sťažovateľ tendenčne tvrdil, že najvyšší súd prijal odlišný skutkový záver, s čím ústavný súd nesúhlasí, pretože najvyšší súd vychádzal len zo skutkového stavu podrobne zisteného nižšími súdmi (obdobne to tvrdí aj sťažovateľ v sťažnosti), ktorý podriadil pod inú právnu normu ako súdy nižšieho stupňa, preto

v okolnostiach prípadu najmä s poukazom na to, že najvyšší súd nevykonal pre prijatie tohto právneho záveru žiadne dokazovanie, je potrebné konštatovať, že nejde o skutkový záver, ale o odlišné právne posúdenie skutkového stavu zisteného nižšími súdmi. V nadväznosti na to je potrebné považovať tvrdenie sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom z dôvodu, že nemal možnosť sa vyjadriť „*k ustáleniu odlišného skutkového stavu*“, za nenáležité, vychádzajúce z nesprávnej premisy, a preto aj neopodstatnené.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k odlišnému právnomu posúdeniu veci pred prijatím napadnutého uznesenia, ktoré považuje za prekvapivé, je potrebné predovšetkým konštatovať, že najvyšší súd dal možnosť vyjadriť sa sťažovateľovi k podanému mimoriadnemu dovolaniu generálnym prokurátorom, čím sa jeho právo na kontradiktórnosť v konaní v okolnostiach prípadu aj skonzumovalo.

Ústavný súd konštatuje, že zásada kontradiktórnosti tvorí imanentnú súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a pretože ústavný súd už viackrát vo svojej rozhodovacej činnosti zdôraznil, že v obsahu tohto práva a základného práva na súdnu ochranu nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07), zásada kontradiktórnosti zároveň tvorí aj imanentnú súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) možno vyvodiť (napr. Brandstetter proti Rakúsku rozsudok ESLP z 28. 8. 1991, Lobo Machado proti Portugalsku, rozsudok veľkého senátu ESLP z 20. 2. 1996 a ďalšie), že podstatou zásady kontradiktórnosti konania je právo mať možnosť oboznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu stranami sporu alebo nezúčastneným subjektom (od ktorého si súd prípadne mohol také vyjadrenie alebo dôkaz vyžiadať) a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie, pričom toto právo je priznané stranám, resp. účastníkom konania. Z uvedeného vyplýva, že ide predovšetkým o dôkazy, stanoviská a vyjadrenia protistrany v konaní alebo dôkaz, resp. stanovisko nezúčastneného subjektu (znalec, svedok a pod.)

Zásada kontradiktórnosti však podľa názoru ústavného súdu nemá absolútny charakter, existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tejto zásady. V posudzovanom prípade ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti prípadu vylučujú možnosť, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie z dôvodu porušenia zásady kontradiktórnosti, pretože zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku týkajúceho sa mimoriadneho dovolania nemožno vyvodiť povinnosť dovolacieho súdu dať možnosť účastníkom konania vyjadriť sa k zamýšľanému odlišnému právnomu posúdeniu veci pred samotným jeho rozhodnutím v situácii, keď je mimoriadne dovolanie založené na nesprávnom právnom posúdení veci a sťažovateľ sa k nemu v rámci konania o mimoriadnom dovolaní aj vyjadril. Sťažovateľom predstretá argumentácia o analogickom aplikovaní povinnosti podľa § 213 ods. 3 OSP v napadnutom konaní o mimoriadnom dovolaní v okolnostiach prípadu nemá oporu v zákone v tom zmysle, že by sa vzťahovala aj na konanie o mimoriadnom dovolaní, pretože nezohľadňuje povahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku, ani fakt, že ide len konkurujúci právny názor na už ustálený skutkový stav, ktorý už bol predmetom dokazovania, a tým aj zároveň predmetom sporu o jeho právne posúdenie, pričom vychádzajúc z odôvodnení rozsudkov okresného súdu a krajského súdu je potrebné konštatovať, že nakoniec prijaté právne posúdenie veci bolo v hre od samotného počiatku sporu. Sťažovateľ v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa predstrel svoje argumenty, teda zúčastnil sa sporu o tejto otázke a bol si vedomý možnosti uplatnenia nakoniec prijatého právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti je podstatný aj fakt, že nejde o rozhodnutie, ktorým sa vec definitívne končí, pretože ide o kasačné uznesenie najvyššieho súdu. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že súdy budú viazané právnym názorom vyjadreným v napadnutom uznesení, je potrebné dodať, že viazanosť súdu právnym názorom súdu vyššieho stupňa nie je absolútna. Najvyšší súd vo svojom uznesení *sp. zn. 6 Cdo 227/2011 z 8. februára 2012*, uviedol, že „súd nižšieho stupňa nie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu zaujatým v zrušujúcom rozhodnutí, keď po zrušení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu prípadne aj súdu prvého stupňa sa skutkový základ zmení natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru dovolacieho súdu na nový skutkový základ“ (*uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 227/2011 z 8. februára 2012*).

Pre úplnosť je potrebné dodať, že sťažovateľ napádal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bez toho, aby konkrétne základné právo označil (predmetný článok ústavy obsahuje viacero základných práv). Ústavný súd napriek uvedenému vychádzajúc z obsahu jeho námietok konštatuje, že v zmysle jeho argumentácie do úvahy prichádza len základné právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V okolnostiach posudzovanej veci najvyšší súd však žiadne dokazovanie nevykonal, preto ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľa nie je v príčinnej súvislosti so základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že najvyšší súd zjavne prekročil rozsah prieskumnej činnosti, tak ako bol vymedzený v mimoriadnom dovolaní, s týmto názorom sťažovateľa sa ústavný súd nestotožňuje, keďže generálny prokurátor v okolnostiach prípadu napadol označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu z dôvodu, že spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a dôvody, na ktorých napadnuté uznesenie najvyššieho súdu stojí, tomu aj korešpondujú. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecné súdy v obdobných konaniach sú viazané skutkovým stavom, a nie jeho právnym posúdením, preto ak najvyšší súd v rozsahu uvedeného mimoriadneho dovolacieho dôvodu v rámci svojej prieskumnej činnosti dospel k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci z iného dôvodu, ako bol argumentovaný v mimoriadnom dovolaní, a považoval ho za zásadný v tom smere, že táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nepochybil, ak uplatnil svoju právomoc a označené rozhodnutia vo veci konajúcich súdov zrušil.

Vychádzajúc z týchto záverov a uplatnených námietok sťažovateľa nemožno súhlasiť s jeho tvrdeniami, že najvyšší súd prekročil svoju právomoc z dôvodov ním uvádzaných, že došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti, že postupom najvyššieho súdu mu bola odňatá možnosť konať a že odôvodnenie napadnutého uznesenia je arbitrárne, resp. že došlo k arbitrárnemu výkladu aplikovaných právnych predpisov. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným spôsobom aplikoval a primerane interpretoval na vec

vzťahujúce sa ustanovenia právnych predpisov, odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a tvorí dostatočný základ pre jeho výroky, preto ústavný súd dospel k záveru, že túto námietku sťažovateľa je potrebné považovať za neopodstatnenú.

Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), preto sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu považujúc ho za arbitrárne a porušujúce jeho označené práva, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľ tiež namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo aj k neoprávnenému zásahu do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré odôvodnil nezákonnou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem zasahujúcou do jeho označených práv majetkovej povahy

Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany

ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd nezistil porušenie napadnutých ústavnoprocených princípov vyplývajúcich z čl. 46 až čl. 48 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015